

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ ΎΛ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΙΣ, μιλώδε, δεν αναγνωρίζετε κανένα ; ρώτησε ο Σέρλος Χόλμς.

— Κανένα ! απάντησε ο λόρδος. Γιατί έχτος απ' τόν κληνικό, τόν δασύο δεν εγνωρίζω, οι δ' οι άλλοι άρχισίο είχαν μακροχρόνιο τ' πρόσωπο.

— Χάρου άπό σ'ς έδεσαν, είδες τι ζ'καναν; Πού πήγαν;

— 'Ο ένας απ' τούς κατοίκους κρατούσε ένα κλειστοφόνο και φώτιζε όχι πρός τ' μέρος τού Φινόλεϋ, άλλα πρός τ' αντί-

θετο μέρος.

— 'Ότε φοβόντουσαν, χωρίς άλλο, μίρωσ σ'ς είδει, δούη'ρια απ' τ' στάδιο τού τουννέλ που μπήκατε, είτε ο Σέρλος Χόλμς, κι' ύστερα ξεκατέστησε τόν βοηθό του ;

— Κατόν τι γάνανε ; Προσώθησαν ως πέρα στο άλλο στάδιο τού τουννέλ ;

— Αυτό πέρ'ινα κι' έγω να γάνουν, απάντησε ο Χάρου, μα διαφύλαξα. Γιατί, άπό προσώθησαν περίπου εκατό θήματα απ' τ' μέρος που μ'ς δέσαν, στήθηκαν, σχεδόν κόλλησαν πάνω στον τοίχο και γάνανε άφαντοι !

— Είσα βέβαιος κι' αυτό, Χάρου ;

— Απολύτως βέβαιος, δασύα. Μ' είχαν δέσει έτσι που δεν μπορούσα να δω παρά μόνο κατά την διεύθυνση τού σταθμού Χαβεράν - Χύλ.

'Ο Σέρλος Χόλμς έβλεπε πού λίγες σιμιές άμυλτος και σκεφτι- κάς, απ' την έξορση τού προσώπου του καταλάβαινε κανείς πως κά- τασο τοίχηρο και σπουδαίο σχέδιο άνασχολούσε τ' δινάτο μυαλό του. Άξανα γύρισε πρός τ' μέρος που στεκόταν ο μηχανικός τού τρέ- νου και τόν ρώτησε :

— Μηχανικέ, έχετε εμπιστοσύνη σέ μενα ;

'Ο μηχανικός κάπως περιγρημένος, απάντησε :

— Μ' αν δεν έχω σέ σ'ς εμπιστοσύνη, σ'όν π'ο διάστημα άπτενο- κρο της Άγγλίας, σέ ποιόν θέλετε νάσω ;

— Λοιπόν, πότε μου είνε απόλυτος ανάγκη να γάνετε σ'α'μ'ο από Φινόλεϋ ;

— Στιματόσθε ποάμω όταν έζωμνε έπιβατες π'ο κεί. Μα σέ τέτοια ώρα και γειώμα καιρό μά- στα, πο'ο σπάνια έζωμνε έπιβατες για τ' Φινόλεϋ.

— Καλά, πο'ος είνε ο κατοικητός σταθμός ;

— Τ' Ουάτφορντ.

— Πόσο άπ'εχει τ' Φινόλεϋ απ' τ' Ουάτφορντ ;

— Ένα τέταρτο της ώρας.

— Καλά ! Θά'εχτε λοιπόν την καλύτερήν να πε- ρισσετε απ' τ' Φινόλεϋ με τέτοια ταχύτητα που να ένε άδύνατον να καταβή ή ν' ανέβη κανείς απ' τ' τρένο ;

— Μάλιστα, κ. Χόλμς, είνε ενολούωτατο.

— Μι' χάρι ακόμα κ'ριε μηχανικέ.

— 'Όχι θέλετε...

— Μπορείτε να μοι προσημειώσετε ένα πανωφό- ρο κι' ένα καπέτο κοντρολόε ;

— Είκοσάτατο. 'Ο θεμισατής θ'α σ'ς δανείση τ'ο δικό του.

'Ετσι κι' έγινε πράγματι.

'Ο Σέρλος Χόλμς φορώντας τ'ο πανωφόρο και τ'ο καπέτο, είτε :

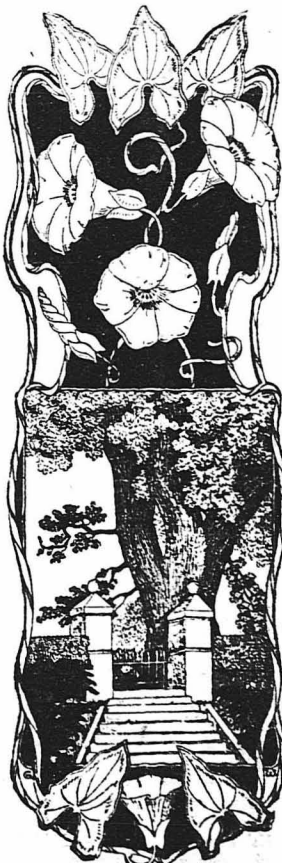
— Έγώ θ'α είμαι ο κοντρολόερ στο Ουάτφορντ. Ελπίζω ν' άνακαλίψω μέσα στην άμαξοστοιχία πο'ο σπουδαίο κληνικό. Τι ιδέα έχετε, κ. μηχανικέ, είνε δυνατόν τ'ι στιγμή που περνάει τ'ο τρένο τ'ο τουν- νέλ, ν' ανέβη κανείς άπάνω, χωρίς να τόν δ'η κανείς ;

τ'οϋ Πολένοσι...

Τότε, απ' τ'ο συναγμένο πλήθος, που άγωνιούσε, βήκε μια κατάλληλη οφράνια κοπέλλα. Με τ'ο κεφάλι ψηλά και τ'α μάτια γλαρά, γλίστρησε σ'όν να ύνο- βιτοοσε, ως τ'α πατομένα πανίδια τού ιερώνματος, κοίφωτοσε σ'α σπασαμένα χείρα της τ'ο αματόλου- στο κι' όρχο κεφάλι και κόλλησε σ'α μισοαναγμένα βείλη του τ'ο κόκκινο και δροσερό της στόμα. 'Ηταν ή Βαρβάρα...

'Επειτα, με τρομακτική γαλήνη, στυγνά μελαγχό- λικη κι' αδιάφορη σ'α κατάληχτα έπιφωνήματα τού πλήθους, ράντισε τ'α χρυσά μαλλιά της με τ'ο λασπο- μένο χόμα — για σημείο πένθους — και τραβήξε για τ'ο μέγαρο της δουβή...

Κράτησε την ίερη ύπόθεσί της. Άλαμνήθηκε ό- ριστικά τόν κόσμο, και μέσα σέ λίγες μέρες κλείστηρε για πάντα στο μοναστήρι τού 'Όσσεχ'!...

— Βέβαια !... Αυτό γίνεται τακτικά σ' δια τ'ο τουννέλ.

— Ά !... Τότε είνε σίγουρο ότι τα τρία άρχισία ύπακουενα που ζήταμε βρίσκονται μέσα στο τρένο. Πήδησαν σ' αυτό κληνικό. Κι' έ- χουν σκοπο γάνετε να κατεβούν στο Ουάτφορντ κι' άπο κεί να πά- ρουν τ'ο τρένο για ένα αποκοδύτοτο κληνικό κι' ύστερα... τρένα π'οσο τ'ος έξ'ο απ' την Άγγλία.

'Ο Σέρλος Χόλμς μιλώντας είχε παύσει κι' άλας τ'ο παρόν του και τ'α μ'ιρώνά του έτσι που να φωνάτι πως είχε καιρό να ξεραβή.

— Χάρου, είτε κατόν, μαρτυρώντας και τ'α φωνάτι του, μιλ'ς φωνάτι τ'ο τρένο στο Ουάτφορντ. Έχει τ'ο νού σου, στο σύνθημά μας, θα ρυθίξε άμέσως στο διακρίμμα απ' όποιον ή' άκούσας τ'α σημάρι- ματά μου.

Και σκεφώνοντας τόν γασά του :

— Και σεις, Λόρδε, συνέχισα, π'ερί ν' άκούω ήσαστε τόν Χάρου. Τ' άρματα μας είνε έπιπόδυνα. Χρημάστια λοιπόν θά'εχου και σ'ελέ- τάδα !...

— Π'ο όνειρο τού Θεού ! Προσέξτε !... φωνάξε τόχο ο μηχανικός, βλέποντας τόν Σέρλο Χόλμς να πηδά απ' τ'ο ένα βαγόνι σ' άλλο.

'Εκείνος άκούσε και έπέθεσε τ'α διάφορα διακρίματα τού τρένου και τέλος έφθασε σ' ένα απ' τ'α τελευταία βαγόνια της άμα- ξοστοιχίας.

Ριχόντας μια γρήγορη έξετιστική, ματιά, μέσα σ' αυτό τ'ο βαγόνι, έβλεπασε μεγάλη κιναιποήση. Είχε μπροστά στα μάτια τ'ο τρεις άν- δρες, απ' τ'ους όποιους ο ένας φορούσε ρούχα τού κληνικού. Τ'ους πα- ρεστηρισε καλύτερα κι' άνεγνωρίσε σ'α πρόσωπο τού ένος τ'ον ένοχο του 'Εβραίου. 'Ο άλλος ήταν ο Φρεΐδ Άρσε. 'Όσο για τ'ον τρίτο, τ'ο αλάθεινο μάτι τού άπτενοκικού καταλάβε άμέσως ότι δεν ήταν πραγ- ματικά άδρας. 'Ηταν γυναίκα κειταμφομένη σε άδρας.

Χωρίς να γάνη άσπολα τόν καιρό του, ο δαιμόνιος άπτενοκικός μπηκε μέσα στο διακρίμμα τ'ων τριών κατοίκων και κλείνοντας τήν πόρτα πίσω του, τ'ος είτε :

— Τα εισιτήριά σας, παρακαλώ, κ'ριε !...

Κι' αλλάζοντας τόνο, προσέθεσε :

— Και γάντε έναν διαβολόσκαφο άπονε !... Έμεις, κ'ριε, τ'ον κα- τ'αλαβαινομε καλύτερα, με τ'ο σπύλοσ έπισημεία που διαλέξατε. Κινδυνεύει ή ζωή μας και ως τ'ηθάμε απ' τόνα βαγόνι σ' άλλο...

— Βέβαια ! έχετε δίκιο !... Λαθροεμπόρημα κι' α'ίτο τ'ο δικό σας, απάντησε ο Φρεΐδ Άρσε. Και να σ'ς π'ιρ'ονας το'υλάχιον όπως τ'οσται !... Άλλά, για σταθήτε... 'Ορίστε πέντε σέλλια για σ'ς.

— Εγχαριστώ, κ'ριε, απάντησε ο Χόλμς, βάζον- τας στην τσέπη του τ'α χείριστα. Άλλά θ'α ήθελα να μου δινάτε τ'α εισιτήριά σας. Σέ έργο φ' άνοσε σ'α Ουάτφορντ και π'ερί τ'α τέλειωσι τ'ον έλεγχο τ'ον εισιτηρίων.

'Ο Φρεΐδ Άρσε, που λογάρισε πως με τ'α πέντε τ'οι σέλλια θά'ονας τ'ον σιδηροδρομικό κατάλληλο να υ'ο τ'ος ζήτηση τα εισιτήριά του, άρσισε να τ'α χρείάζετα.

— Λοιπόν, δεν έχετε εισιτήρια; ρώτησε ο κειτο- κοντρολόερ τόν άρχηγό της σιτισίας τ'ων τριών κα- ζούφων.

Κι' επειδή εκείνος δεν τ'ο άπαντούσε, ο κειταμφο- σμένος άπτενοκικός κ'όνεξε :

— Ά' αυτό π'ερί να τ'ο άναμέσω σ'όν διεύ- θιναι τ'ο σ'α'ήτιο.

— Μα, κ'ριε μου, είτε τ'ος ο Φρεΐδ Άρσε σ'όν κοντρολόερ, μην γάνετε έτσι !... Δεν πιστεύω, βέβαια, να γαντάσεθε ότι θελήσατε ν' άποφύγετε να πλη- ρώσοιτε ένα τόσο άπαιαντο ποσό. Άπολύωτατα δεν προφθάσατε να βγάλοτε τ'α εισιτήριά μας !... Γι' α'τ'ο δεν π'ερί να γάνετε τόσο μεγάλη φασαρία και ν' άναφερθήτε, όπως λέτε, σ'όν σταθμάριση. Λαθρο- ε ! Φανόσαστε ζήτωνος άνθρωπος !... Νέ ! π'ερί ακόμα πέντε σέλλια κι' ά'ψοτε μας ήσυχους !...

'Ο Χόλμς τ'οσπασε κι' απ'α τ'α σέλλια και κα- θίζοντας άπάνω σ'όν Άρσε, τ'ος είτε :

— 'Ω ! θ'α ήταν εν τάξει τ'α πράγματα, αν δεν είτε κοντρολόερ στο σ'α'ήτιο. Ανατιχός όμως κι' εκεί θ'α σ'ς ζήτησουν τ'α εισιτήριά σας. Άλλά μ'α κι' είσα- στε τόσο γενναίοδ'ερος θ'α σ'ς δοιθήσω. Είνε φίλος μου ο έπιθεωρητής τού σταθμού και θ'α τ'ο π'ο να γάνη τάχα πως δεν θέλετε !...

— Έτσι γάλοτα κ'ριε μου ! Είσα ένας λαικρός άνθρωπος, άγαπητέ μου. Λοιπόν, θάρθετε να μ'ς συ- ναντήσας μόλις φθάσωμε στο Ουάτφορντ ;

— 'Όχι, αν τ'ο έπιτρέπετε πο'οδ ν'α μείνω εδώ. 'Εχω τελειώσει τήν έπιμφορία μου και σέ δύο λεπτά φθάνομε σ'όν σταθμό.

(Άκολουθεί)